

Arrest

nr. 313 684 van 30 september 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 juni 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 mei 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 13 juni 2024 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 7 augustus 2024.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster diende op 23 maart 2009 bij de Belgische ambassade te Casablanca, Marokko een aanvraag in met het oog op het verkrijgen van een visum kort verblijf (type C). Ze werd in het bezit gesteld van een visum type C.

Verzoekster diende op 31 mei 2009 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in haar hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn.

Verzoekster diende op 1 december 2014 bij de Belgische ambassade te Casablanca (Marokko) een tweede aanvraag in met het oog op het verkrijgen van een visum kort verblijf (type C). De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie weigerde op 9 maart 2015 de afgifte van een visum kort verblijf.

Verzoekster diende op 9 augustus 2016 bij de Belgische ambassade te Casablanca (Marokko) een derde aanvraag in met het oog op het verkrijgen van een visum kort verblijf (type C). De gemachtigde nam op 11 oktober 2016 een beslissing tot afgifte van een visum kort verblijf (type C).

Verzoekster diende op 3 juli 2017 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Spaanse schoondochter. De gemachtigde nam op 19 december 2017 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Verzoekster diende op 22 januari 2018 een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Spaanse schoondochter. De gemachtigde nam op 17 juli 2018 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Verzoekster diende op 17 september 2018 een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in functie van haar Spaanse schoondochter. De gemachtigde nam op 15 maart 2019 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Verzoekster diende op 26 juni 2019 een vierde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in functie van haar Spaanse schoondochter. De gemachtigde nam op 20 december 2019 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tegen deze beslissing diende verzoekster een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 26 juni 2020 van de Raad werd de beslissing van 20 december 2019 vernietigd.

De gemachtigde nam op 19 januari 2021 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tegen deze beslissing diende verzoekster een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Bij arrest van 17 september 2021 van de Raad werd de beslissing van 19 januari 2021 vernietigd.

De gemachtigde nam op 16 november 2021 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tegen deze beslissing diende verzoekster een annulatieberoep in bij de Raad. Bij arrest van 1 juni 2022 van de Raad werd de beslissing van 16 november 2021 vernietigd.

De gemachtigde nam op 23 juni 2022 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tegen deze beslissing diende verzoekster een annulatieberoep in bij de Raad. Bij arrest van 18 januari 2023 van de Raad werd het beroep verworpen voor zover het is gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd vernietigd.

Verzoekster dient op 7 november 2023 een vijfde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in functie van haar Spaanse schoondochter. Op 2 mei 2024 neemt de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoekster ter kennis gebracht op 7 mei 2024. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 7/11/2023 werd ingediend door:

Naam: C. (...)

Voornaam: Z. (...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...) 1945

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan met haar schoondochter, de genaamde C. (...) H. (...), H. (...) (RR (...)) van Spaanse nationaliteit in toepassing van artikel 40 bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15/12/80.

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden zoals gesteld in artikel 40 bis, §2, 4° van de wet van 15.12.1980 dat het volgende stelt: ' Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 4° de bloedverwanten in opgaande lijn , alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.'

Betrokkene heeft al verschillende keer een aanvraag gezinshereniging ingediend in functie van haar schoondochter, namelijk op 03/07/2017, op 22/01/2018, op 17/09/2018 als ascendent in toepassing van artikel 40 bis, op 26/06/2019 als ander familielid/ziek in toepassing van artikel 47 en heden opnieuw als ascendent in toepassing van artikel 40 bis. De aanvragen zijn steeds geweigerd geweest.

Het concept ten laste veronderstelt nog steeds dat betrokkene reeds ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst of origine en heden ook in België ten laste komt, met andere woorden er diende reeds een afhankelijk relatie tussen beide te bestaan van in het land van herkomst of origine en dit voor de aanvraag gezinshereniging werd ingediend. .

Betrokkenes aanvraag van 03/07/2017 werd geweigerd op 19/12/2017 omdat het aspect ten laste in hoofde van de referentiepersoon onvoldoende werd agetoond. Heden is dat niet anders. Betrokkene is namelijk België binnengekomen met een toeristenvisum op 04/11/2016 en is niet meer teruggekeerd naar haar land van herkomst. Het feit dat zij bij de huidige aanvraag bewijzen van geldstortingen voorlegt in 2016, dus voorafgaandelijk aan haar eerste aanvraag gezinshereniging, bewijst des des te meer dat zij niet meer is teruggekeerd. Deze geldstortingen kunnen dan ook niet meer in aanmerking worden genomen als bewijs ten laste. In principe diende betrokkene na haar eerste weigering België reeds te hebben verlaten, om daarna opnieuw binnen te komen met nieuwe bewijzen ten laste.

Bijkomend wordt een Attestation du revenu n° xxx/2023 op naam van betrokken voor het jaar 2022 dd 25/12/2023 voorgelegd, waaruit zou moeten blijken dat betrokkene voor het jaar 2022 geen inkomen heeft aangegeven bij de belastingdienst in Marokko. Dit is dan ook meer dan logisch gezien betrokkene in 2022 in België verbleef en niet langer in Marokko. Met dit attest kan dus ook geen rekening worden gehouden. Ook de neergeschreven verklaring van de Spaanse schoondochter op 22/01/2024 waarin zij verklaart dat haar schoonmoeder bij haar inwoont en dat zij alle zorgen draagt, is slechts een verklaring op eer dewelke niet is gestaafd met objectief verifieerbare bewijzen. Bovendien het gegeven dat betrokkene sedert 27/07/2017 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt opnieuw niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de Spaanse referentiepersoon. Immers, zij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Geen van de andere voorgelegde documenten, inzake de bestaansmiddelen van de echtgenoot van de referentiepersoon, ziekenkostenverzekering en huisvesting, doen afbreuk aan de hiervoor gedane vaststellingen.

Er kan dus niet worden besloten dat betrokkene aan de voorwaarden voldoet om het verblijfsrecht te kunnen uitoefenen overeenkomstig art. 40bis, §2, 4° van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De andere voorwaarden werden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De DVZ

raadt ten stelligste af een nieuwe aanvraag in te dienen zonder dat aan bovenvermelde inhoudelijke bezwaren is verholpen.

We willen betrokkene er tevens ook op attenderen dat het weinig zinvol is om telkens een nieuwe aanvraag in te dienen als persoon ten laste van haar Spaanse schoondochter, de kans dat een dergelijke nieuwe aanvraag positief wordt beantwoord is uiterst gering, zeker wanneer betrokkene ervoor kiest om België niet te verlaten.”

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 58 van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van de artikelen 2 en 3 van wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht. Verzoekster voert tevens machtsmisbruik aan. Ter adstruering van haar eerste middel, zet verzoekster het volgende uiteen:

“2.1.1.

Dat verzoekster op 7 november 2023 een nieuwe aanvraag gezinshereniging op grond van artikel 40bis Vw. heeft ingediend.

2.1.2.

Dat verweerder ten onrechte in de bestreden beslissing opwerpt dat verzoekster niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, aangezien zij niet zou hebben aangetoond dat er reeds een onafhankelijkheidsrelatie bestond tussen haar en de referentiepersoon in het land van herkomst.

2.1.3.

Dat verzoekster wel degelijk heeft aangetoond dat zij zowel in Marokko, als in België onvermogen is en zij ten laste was/is van de referentiepersoon.

2.1.4.

Dat, overeenkomstig artikel 50, §2, 6°, van het Vreemdelingenbesluit, bij de aanvraag gezinshereniging of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag volgende documenten moeten worden overgemaakt :

6° familielid bedoeld in artikel 40bis, van de wet:

a) de officiële documenten of elk ander bewijs waarmee op geldige wijze de band van bloed- of aanverwantschap of van partnerschap, bedoeld in artikel 44, 2e lid, kan worden vastgesteld;

b) elk ander document waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de andere voorwaarden, die zijn voorgeschreven bij artikel 40bis, § 2 en § 4, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult; (...).”

Dat verzoekster bijgevolg aan de hand van elk welk danig document mocht aantonen dat zij ten laste was van haar Spaanse schoondochter, wat ook blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie.

2.1.5.

Volgens het Hof van Justitie is de bepaling ‘ten laste zijn’ zoals voorzien in artikel 40bis, §2, 4° Vw. immers een feitenkwestie is en mag dit op alle mogelijke manieren mag bewezen worden (HvJ, 16 januari 2014, Reyes C-423/12 en HvJ, 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

Dat de bestreden beslissing dan ook ten onrechte stelt dat verzoekster niet aan de voorwaarden zou voldoen om te genieten van de recht op verblijf van meer dan drie maanden omdat niet afdoende zou aangetoond zijn dat er een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen verzoekster en haar schoondochter.

2.1.6.

Dat verzoekster, zoals reeds uiteengezet, nochtans aan de hand van diverse documenten heeft aangetoond dat zij zowel in Marokko, als in België onvermogen was/is en zij afhankelijk was/is van de financiële steun en de zorg van haar schoondochter.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 40bis Vw.

De schoondochter van verzoekster zond haar dan ook in Marokko op zeer regelmatige basis geld teneinde in het levensonderhoud van haar schoonmoeder, die er niet over inkomsten beschikte, te voorzien.

Verzoekster woont vervolgens vanaf 2017 in België samen met haar schoondochter die in haar onderhoud en zorg voorziet.

Het feit dat verzoekster vanaf 2017 samenwoont met haar schoondochter, toont overduidelijk aan dat verzoekster ten laste is van haar schoondochter.

Dat verzoekster dan ook ten laste was en nog steeds is van haar Spaanse schoondochter, zowel in Marokko als in België en dit ook aan de hand van diverse officiële documenten heeft aangetoond.

In combinatie met het verzenden van geld door haar schoondochter en haar ononderbroken samenwoont met haar schoondochter sinds 2017 in België, lijdt het geen enkele twijfel dat verzoekster ten laste is van de referentiepersoon.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 40bis Vw. nu verzoekster aan alle gestelde voorwaarden voldoet.

2.1.7.

Dat verweerder de stukken van verzoekster niet op een zorgvuldige wijze heeft onderzocht en zo o.m. geen rekening heeft gehouden met het feit dat verzoekster en haar schoondochter sedert 2017 op hetzelfde adres wonen in België en verzoekster door haar schoondochter wordt onderhouden en verzorgd nu zij zonder inkomsten is, wat duidelijk blijkt uit de voorgelegde documenten.

Dat verweerder dan ook nagelaten heeft het zorgvuldigheidsbeginsel in acht te nemen bij de beoordeling van verzoeksters dossier.

2.1.8.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Dat de beginselen van behoorlijk bestuur – en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel – impliceren dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het nemen van een bepaalde beslissing, niet alleen relevante feiten correct en volledig moet vaststellen, waarden en interpreteren, maar zich ook van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen (BOUCKAERT, S., Documentloze vreemdelingen, Maklu, Antwerpen, 2007, p. 161).

Dat dit in casu dan ook niet gebeurd is, nu verweerder duidelijk aan de hand van de door verzoeksters voorgelegde stukken kon afleiden dat hij ten laste was/is van haar Spaanse schoondochter.

2.1.9.

Dat een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt.

Dat er dan ook sprake is van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de bestreden beslissing dienen vernietigd te worden.

2.1.10.

Dat verweerder bovendien geen enkele afdoende motivering heeft gegeven waarom geen rekening werd gehouden met de door verzoeksters voorgelegde stukken.

Dat, overeenkomstig artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 bestuurshandelingen, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Dat artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing (MAST A., e.a., Overzicht van het Belgische administratief recht, Kluwer, Brussel, 2002, p. 692-694).

Dat de bestreden beslissing dan ook manifest foutief en onvoldoende gemotiveerd is, zodat deze een schending inhoudt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en de algemene motiveringsplicht.

2.1.11.

Dat de door verzoekster voorgelegde documenten ten overvloede aantonen dat zij ten laste was/is van haar Spaanse schoondochter en zij bovendien deze afhankelijkheidsrelatie mag aantonen aan de hand van ieder passend middel.

2.1.12.

Verzoekster verwijst hiervoor naar de expliciete rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip 'ten laste zijn' en de rechtspraak van het Hof van Justitie waarbij de mogelijkheid om de afhankelijkheidsrelatie aan te tonen met ieder passend middel werd benadrukt :

'onder "te hunnen laste komen" moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel' (RvS 1 maart 2006, nr. 155.649; arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, 43).

Verzoekster beschikt derhalve over een vrije bewijsvoering wat betreft het aspect ten laste zijn van de Unieburger.

Ook de Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden", geeft een toelichting bij de in artikel 47/1 omgezette bepaling van de richtlijn 2004/38/EG :

"2.1.4. Ten laste komende familieleden

Volgens de rechtspraak¹ van het Hof vloeit de hoedanigheid van 'ten laste komend familielid voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de EU-onderdaan of door diens echtgenoot/partner. De hoedanigheid van ten laste komend familielid veronderstelt niet een recht op levensonderhoud. Er hoeft niet te worden onderzocht of de betrokken familieleden in theorie in staat zouden zijn zelf in hun onderhoud te voorzien, bijvoorbeeld door betaalde arbeid te verrichten.

Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij kwamen op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger (d.w.z. niet in het gastland waar de EU-burger verblijft). In zijn arresten over het begrip afhankelijkheid verwees het Hof niet naar de hoogte van de levensstandaard om te bepalen of financiële steun door de EU-burger noodzakelijk was.

In de richtlijn zijn geen voorwaarden vastgesteld met betrekking tot de minimumduur van de afhankelijkheid of het bedrag van de verstrekte materiële steun. Het moet alleen gaan om een echte, structurele afhankelijkheid.

Ten laste komende familieleden moeten bewijsstukken overleggen waaruit blijkt dat zij afhankelijk zijn. Zoals bevestigd door het Hof kan het bewijs met elk passend middel worden geleverd. Wanneer de betrokken familieleden hun afhankelijkheid kunnen aantonen met een ander middel dan een certificaat dat is afgegeven

door de bevoegde autoriteit van het land van herkomst of van het land vanwaar zij komen, mag het gastland niet weigeren hun rechten te erkennen. De enkele verbintenis van de EU-burger om het betrokken familielid ten laste te nemen, is op zich echter niet voldoende om de afhankelijkheid aan te tonen”.

In deze richtsnoeren wordt bijgevolg nogmaals bevestigd dat het bewijs van het ten laste zijn van een Unieburger met elk passend middel mag worden aangetoond.

2.1.13.

Aangezien verzoekster haar afhankelijkheidsrelatie met diverse officiële documenten heeft aangetoond, zij heeft voldaan aan de voorwaarden van artikel 40bis Vw.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.”

3.2 Luidens artikel 39/69, §1 van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een “*uiteenzetting van feiten en middelen*” bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “*middele*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoekster voert de schending aan van artikel 58 van het Vreemdelingenbesluit. Ze meent eveneens dat er sprake is van machtsmisbruik. Er dient echter te worden vastgesteld dat verzoekster geenszins uiteenzet op welke wijze artikel 58 van het Vreemdelingenbesluit wordt geschonden, noch op welke manier verweerder zich schuldig maakt aan machtsmisbruik. In zoverre is het eerste middel dan ook onontvankelijk.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. Verweerder motiveert immers, met verwijzing naar artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, dat verzoekster moet aantonen dat zij reeds van in het land van herkomst en heden ook in België ten laste was/is van de referentiepersoon. Verweerder bemerkt dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie tussen verzoekster en de referentiepersoon diende te bestaan in het land van herkomst en dit voor de aanvraag gezinshereniging werd ingediend. Verweerder concludeert dat uit het geheel van de voorgelegde documenten, die elk worden opgesomd in de bestreden beslissing, niet afdoende blijkt dat verzoekster voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Verzoekster heeft namelijk niet afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch heeft ze voldoende bewezen reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Deze uiteenzetting verschaft verzoekster het genoemde inzicht en laat haar aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

Waar verzoekster een inhoudelijke kritiek uiteenzet ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing, voert ze in wezen de schending aan van het materiële motiveringsbeginsel. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De aangevoerde schending van de bovenvermelde algemene beginselen moet *in casu* worden onderzocht in het licht van artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet, aangezien verzoekster hiervan eveneens de schending aanvoert. Deze bepaling luidt als volgt:

“§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

4° de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn en die hen begeleiden of zich bij hen voegen;”

Wat betreft het begrip “*ten laste*” zoals voorzien in artikel 40*bis*, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet kan worden verwezen naar de interpretatie die het Hof van Justitie aan dit begrip heeft gegeven. Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van “*ten laste*” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat de descendent materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien. In het arrest *Jia* (HvJ C-1/05, Yuning Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, par. 35-36 en 43) stelde het Hof dat om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een EU-burger te zijnen laste komen, de lidstaat van ontvangst moet beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van materiële steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die EU-burger. Deze invulling van het begrip “*ten laste*” werd bevestigd in het arrest *Reyes* van het Hof van Justitie (zaak C-423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest *Jia* en waarin uitdrukkelijk werd gesteld: “*De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).*”

Het standpunt van verweerder, met name dat, om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd, er reeds een afhankelijkheidssituatie moest bestaan tussen verzoekster en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine, wordt door verzoekster niet betwist. Verweerder is van oordeel dat *in casu* niet aan deze vereiste is voldaan. Hij motiveert dat verzoekster noch afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende heeft bewezen voorafgaand aan de aanvraag financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Verzoekster is het oneens met deze beoordeling. Ze meent dat ze weldegelijk heeft aangetoond dat ze zowel in Marokko als in België onvermogen is en ten laste is van de referentiepersoon. Verzoekster wijst op het feit dat ze sinds 2017 samenwoont met de referentiepersoon, hetgeen volgens haar overduidelijk aantoonde dat ze ten laste is van de referentiepersoon. Daarom wordt in de bestreden beslissing het volgende gemotiveerd: “*Bovendien het gegeven dat betrokkene sedert 27/07/2017 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.*”

Hieruit blijkt dat verweerder weldegelijk rekening heeft gehouden met het element van de samenwoning. Verweerder is echter van oordeel dat uit het enkele gegeven van de samenwoning in België niet kan worden afgeleid dat verzoekster reeds van in het land van herkomst en tot aan het indienen van de aanvraag gezinshereniging ten laste was van de referentiepersoon. Het feit dat verzoekster meent dat dit ‘overduidelijk’ aantoonde dat ze ten laste is van de referentiepersoon, geeft enkel weer dat ze een andere mening is toegedaan dan verweerder. Hiermee wordt echter geen afbreuk gedaan aan de wettigheid van de motieven van de bestreden beslissing, die de Raad niet kennelijk onredelijk noch onzorgvuldig voorkomen. Verweerder moet worden gevolgd waar hij motiveert dat de samenwoning op zich geen voldoende objectief en sluitend bewijs is van het feit dat verzoekster reeds in haar land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Verzoekster verwijst verder naar de geldverzendingsbewijzen die ze heeft voorgelegd, waaruit blijkt dat de referentiepersoon haar in Marokko op zeer regelmatige basis geld overmaakte teneinde in haar levensonderhoud te kunnen voorzien. Verzoekster voegt hieraan toe dat ze niet over een eigen inkomen beschikte in Marokko.

Aangaande de geldverzendingsbewijzen wordt in de bestreden beslissing het volgende gemotiveerd:

“Betrokkenes aanvraag van 03/07/2017 werd geweigerd op 19/12/2017 omdat het aspect ten laste in hoofde van de referentiepersoon onvoldoende werd aangevoerd. Heden is dat niet anders. Betrokkene is namelijk België binnengekomen met een toeristenvisum op 04/11/2016 en is niet meer teruggekeerd naar haar land van herkomst. Het feit dat zij bij de huidige aanvraag bewijzen van geldstortingen voorlegt in 2016, dus voorafgaandelijk aan haar eerste aanvraag gezinshereniging, bewijst des des te meer dat zij niet meer is teruggekeerd. Deze geldstortingen kunnen dan ook niet meer in aanmerking worden genomen als bewijs ten laste. In principe diende betrokkene na haar eerste weigering België reeds te hebben verlaten, om daarna opnieuw binnen te komen met nieuwe bewijzen ten laste.”

Hoewel verzoekster tot op zekere hoogte kan worden gevolgd waar ze aanvoert dat niet afdoende wordt gemotiveerd waarom deze geldverzendingen niet in aanmerking worden genomen, dient te worden geconcludeerd dat de eventuele gegrondheid van deze kritiek geen aanleiding kan geven tot de vernietiging van de bestreden beslissing. Immers motiveert verweerder dat verzoekster enerzijds heeft nagelaten aan te tonen dat ze onvermogen was in haar land van herkomst en anderzijds niet heeft aangetoond dat ze financieel/materieel werd ondersteund door de referentiepersoon in haar land van herkomst. Zelfs indien verzoekster moet worden gevolgd waar ze stelt dat de voorgelegde geldverzendingen weldegelijk een bewijs vormen van de financiële ondersteuning die ze ontving vanwege de referentiepersoon in haar land van herkomst, moet de Raad alsnog vaststellen dat verzoekster het motief betreffende haar onvermogen niet weerlegt. Het motief dat verzoekster niet afdoende heeft aangetoond dat zij reeds in haar land van herkomst onvermogen was, blijft aldus overeind. Blijkens de bijlage 19ter van 7 november 2023, waarvan zich een afschrift in het administratief dossier bevindt, werd verzoekster uitdrukkelijk verzocht zowel een bewijs van onvermogen in haar land van herkomst over te maken als een bewijsstuk waaruit blijkt dat zij reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Verzoekster betwist niet dat uit de voorgelegde documenten niet blijkt dat ze reeds in haar land van herkomst onvermogen was. Dit motief volstaat om de bestreden beslissing te dragen.

Een schending van het materiële motiveringsbeginsel, zorgvuldigheidsbeginsel of redelijkheidsbeginsel in het licht van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is dan ook, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.3 In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 22 van de Grondwet en van artikel 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM). Ter adstruering van haar tweede middel, voert verzoekster het volgende aan:

“2.2.1.

Dat artikel 22 G.W. voorziet in een recht op eerbieding van het privéleven en overeenkomstig artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens eenieder recht heeft op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelikheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, moet in de eerste plaats nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat, overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens, het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Verzoekster is de schoonmoeder van de Spaanse referentiepersoon en woont samen met haar. Dat er dan ook zonder enige twijfel sprake is van een gezin.

2.2.2.

Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven.

Gezien het in casu een eerste toelating tot verblijf betreft, geschiedt er geen toetsing aan de hand van het 2e lid van artikel 8 EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38).

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, §37).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Dat uit de betreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

Immers, verzoekster vormt al jaren een gezin met haar schoondochter en is ook ten laste van haar.

De bestreden beslissing is dan ook disproportioneel en het beoogde doel is geenszins evenredig met de nadelen welke de beslissing voor verzoekster en zijn gezin teweegbrengt.

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in en laat de motivering van de bestreden beslissing nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM.

2.2.3.

Tenslotte werd door de bestreden beslissing niet aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel.

Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran v. Oostenrijk, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland

(GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoekster, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

De bestreden beslissing, noch het administratief dossier, geeft er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoekster waarvan de verwerende partij kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing.

Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot de belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en bijgevolg dient vernietigd te worden.

Dat nergens uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat door verweerder het minste onderzoek werd gewijd aan de moeilijkheden die een verwijdering van verzoekster naar Marokko zou teweegbrengen, temeer daar zij ten laste is van haar in België wonende schoondochter, die voor haar zorgt.

Dat verweerder dan ook een beslissing heeft genomen zonder rekening te houden met de belangen van verzoekster.

Dat de bestreden beslissing dan ook dienen vernietigd te worden.

Aangezien de bestreden beslissing het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat verweerder uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke staat tot het nadeel dat verzoeksters erdoor ondergaan, is deze onrechtmatig en houdt deze een schending in van artikel 8 EVRM.

2.2.4.

Dat bovendien het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip privéleven in de zin van artikel 8 EVRM. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat ik het kader van de verwijdering van gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op privéleven (EHRM, 18 oktober 2006, Üner/Nederland, nr. 46410/99, §59).

Verzoekster heeft bijgevolg een eigen privéleven opgebouwd in België, waarvan de bescherming onder artikel 8 EVRM valt.

De belangenafweging is dan ook niet op een redelijke wijze geschied en heeft geenszins in een fair balance geresulteerd tussen het belang van verzoekster enerzijds en het algemeen belang van de samenleving anderzijds.

De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden wegens schending van artikel 8 EVRM.”

3.4 Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. De Raad benadrukt dat het in de eerste plaats aan verzoekster toekomt, nu zij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, om op voldoende precieze wijze het bestaan van het door

haar ingeroepen privé- en gezins- en familielevens aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat het bestaan van een privé-/gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM, wordt betwist.

De Raad stelt vast dat met de bestreden beslissing het verblijfsrecht op grond van artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet wordt geweigerd. De Raad van State wees er in zijn arrest nr. 231.772 van 26 juni 2015 op dat ook al primeert artikel 8 van het EVRM op de bepalingen van de Vreemdelingenwet, dit niet wil zeggen dat aan de administratieve overheid een belangenafweging wordt opgelegd, daar de wetgever deze reeds heeft voorzien in het kader van artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet. Tevens bepaalde de wetgever dat het voordeel van een verblijfsrecht aan bepaalde familieleden van een Unieburger slechts kan worden toegekend wanneer bepaalde voorwaarden zijn voldaan, zoals de verplichting om reeds van in het land van herkomst en tot op het moment van de aanvraag ten laste te zijn van de referentiepersoon. De vreemdeling moet dan ook voldoen aan de wettelijk voorziene voorwaarden om van een gezinshereniging te kunnen genieten. Er blijkt niet dat verweerder op kennelijk onredelijke of onjuiste wijze zou hebben geoordeeld dat niet is voldaan aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve merkt de Raad op dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat, zodat in elk geval geen schending kan voortvloeien van de verplichtingen vervat in artikel 8 van het EVRM. Verzoekster toont dan ook niet aan dat de bestreden beslissing de voortzetting in België van een privé- en familieleven verhindert.

Een schending van artikel 8 van het EVRM of van artikel 22 van de Grondwet wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend vierentwintig door:

N. MOONEN, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN